

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 531/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] zastúpených advokátkou JUDr. Michaelou Pobijak, Šumavská 26, Bratislava, proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-527/3-VYS-B1-2020 z 26. októbra 2021, uzneseniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 KPt 658/21/1100-2 z 13. decembra 2021 a písomnému upovedomeniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 35/22/1000-5 z 25. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 23. mája 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa a sťažovateľky vo veci namietaného porušenia čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície (ďalej len „policajť“) ČVS: ORP-527/3-VYS-B1-2020 z 26. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie policajť“), uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 658/21/1100-2 z 13. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a písomným upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. IV/1 Pz 35/22/1000-5 z 25. marca 2022 (ďalej aj „písomné upovedomenie generálneho prokurátora“).

2. Z obsahu sťažovateľmi podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia (v prípade sťažovateľky aj s použitím zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) sú napadnutým uznesením policajta podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) trestne stíhaní pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu policajta riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením. Proti napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry sťažovatelia využili mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom rozhodol generálny prokurátor, o čom sťažovateľov písomne vyrozumel svojím listom č. k. IV/1 Pz 35/22/1000-5 z 25. marca 2022.

3. Trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľov [pôvodne stíhaných pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v súčasnosti pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona] má vychádzať zo zneužitia (rozumej aj sprenevery) finančných prostriedkov získaných z predaja nehnuteľností v dobrovoľnej dražbe organizovanej sťažovateľkou ako právnickou osobou a sťažovateľom ako fyzickou osobou oprávnenou konať za sťažovateľku ako právnickú osobu pre záložnú veriteľku, ktorá iniciovala dobrovoľnú dražbu z titulu svojho záložného práva proti dlžníkom v časti pripadajúcej na výťažok z dražby pre záložnú veriteľku vo výške 30 602,33 eur (táto suma bola prevedená z účtu sťažovateľky ako dražobníka na účet ďalšej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], v ktorej bol štatutárnym orgánom sťažovateľ), čím tak sťažovatelia mali konať v rozpore so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi zo zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a z čl. VI ods. 4 zmluvy o vykonaní dražby z 25. februára 2019 uzatvorenej medzi sťažovateľkou a záložnou veriteľkou, ktorá vystupuje ako poškodená v trestnom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti predniesli argumentáciu založenú na svojej vlastnej interpretácii skutkových okolností veci a vybraných citáciách zákonnej úpravy trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona a ďalších podľa ich názoru relevantných ustanovení Trestného zákona, ktoré podrobne citujú a koncentrujú k porušeniu čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 ústavy. V súhrne po rozbore objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona ako zákonných znakov trestného činu a s poukazom predovšetkým na skutkové okolnosti svojej veci (napríklad neustálená/sporná výška škody, ktorá mala byť spôsobená, prebiehajúci civilný súdny spor, ktorý osobitne iniciovali proti záložnej veriteľke, neexistencia povinnosti spravovať alebo opatrovať cudzí majetok) uzavreli, že *„Uznesenie zakladá obvinenie na právnej kvalifikácii, ktorá nie je správna, vo výroku Uznesenia ani v jeho odôvodnení sa nenachádza konkrétna povinnosť spravovať a opatrovať cudzí majetok, vyšetrovateľ*

túto skutočnosť definoval len odkazom na ustanovenie zmluvy vo výroku, pričom konkrétnu povinnosť, ktorá bola údajne porušená vo výroku neuviedol a nevyplýva ani z odôvodnenia Uznesenia. Máme za to, že dražobník povinnosť opatrovať a spravovať cudzí majetok ani nemá, pričom opakovane poukazujeme na relevantnú literatúru v tejto oblasti, ktorá skutkovú podstatu tohto trestného činu dôkladne analyzuje, najmä analyzuje jej výklad.“.

5. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo alebo sloboda sťažovateľov na súdnu ochranu a inú právnu ochranu garantované čl. 49 ods. 1, čl. 50 ods. 6 Ústavy... v konaní vedenom na Generálnej prokuratúre... pod sp. zn. IV/1 Pz 35/22/1000-5, Krajskej prokuratúre v Bratislave, číslo konania IKPt 658/21/110 a na Okresnom riaditeľstve PZ v Bratislave I, ČVS: ORP-527/3-VYS-B1-2020 bolo porušené.

2. Ústavný súd zrušuje

- Uznesenie Krajskej prokuratúry v Bratislave, krajského prokurátora [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zo dňa 13.12.2021, číslo konania IKPt 658/21/110 2

- Uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, vyšetrovateľa PZ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ČVS : ORP-527/3-VYS-B1-2020 zo dňa 26.10.2021

- Upovedomenie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 25.3.2022, č. IV/1 Pz 35/22/1000-5 a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd... priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000 Eur pre každého, ktoré sú porušovatelia povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľov s postupom orgánov činných v trestnom konaní podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku proti nim v trojinštančnom potupe od policajta až po generálneho prokurátora vrátane právnej kvalifikácie skutku kladeného im za vinu ako zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia čl. 49 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 6 ústavy.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K prípustnosti ústavnej sťažnosti:

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika

ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

11. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval

bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

III.2. Posúdenie veci:

14. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia proti napadnutému uzneseniu policajta využili riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, a proti napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry využili mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku (rozumej aj účinný prostriedok nápravy), o ktorom rozhodol generálny prokurátor, o čom sťažovateľov písomne vyrozumel listom č. k. IV/1 Pz 35/22/1000-5 z 25. marca 2022. Ústavný súd teda konštatuje, že právomoci ústavného súdu rozhodnúť o námietkach sťažovateľov smerujúcich proti napadnutému uzneseniu policajta predchádzala právomoc krajskej prokuratúry ako sťažnostného orgánu a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry to bola právomoc generálneho prokurátora v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, v dôsledku čoho odmieta túto časť podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Vo vzťahu k písomnému upovedomeniu generálneho prokurátora ústavný súd hodnotí procesnú aktivitu sťažovateľov ako snahu o revíziu postupu a určenia skutkových a právnych dôvodov, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní k posúdeniu ich konania kladeného im za vinu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda k vzneseniu obvinenia sťažovateľom pôvodne pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v súčasnosti pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné sudy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

16. Osobitne je potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany

základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, najmä pokiaľ ide o zásah do osobnej slobody sťažovateľa väzbou), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

17. Ústavný súd teda v okolnostiach danej veci konštatuje, že trestná vec sťažovateľov sa v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, v ktorom sa sťažovatelia bránia proti obvineniu vznesenému proti nim spôsobom dostupným v jednotlivých fázach konania, pričom o dôvodnosti, a teda aj zákonnosti a ústavnosti, ich trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou. Procesné záruky zabezpečujúce zákonosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, I. ÚS 77/2019).

18. Inými slovami, sťažovatelia sa naďalej bránia proti vznesenému obvineniu v prebiehajúcom proti nim vedenom trestnom konaní a čiastkovým prvkom takého obranného postupu bola sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Tá bola síce zamietnutá, avšak k meritórnemu rozhodnutiu v prípravnom konaní vo vzťahu k sťažovateľom dosiaľ nedošlo. Ak by sa prípravné konanie ukončilo podaním obžaloby, súd má možnosť eliminovať už v úvode ním vedeného konania procesné nedostatky prípravného konania brániace ďalšiemu postupu v konaní proti obvinenému, najmä z hľadiska porušenia práv obhajoby, a v takom prípade obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi. Ak o také chyby nejde, konanie pokračuje aj s prípadným využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (sťažovateľom ako stranou), keď je možné zákonom ustanoveným spôsobom napádať aj chyby postupu (trestného stíhania) predchádzajúceho meritórnemu rozhodnutiu. Právomoc v prípravnom konaní prokurátora a v súdnom konaní súdov jednotlivých stupňov predchádza právomoci ústavného súdu. Ak by ústavný súd preskúmaval už samotné vznesenie obvinenia, princíp subsidiarity by bol hrubo porušený a právomoc ústavného súdu by bola prekročená.

19. Možno teda pre kompletizáciu argumentačnej mozaiky dodať, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s už naznačenými výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia,

o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestno-procesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (k tomu pozri napr. uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2022-16 z 15. februára 2022).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľov, a to z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 132 ods. 2, § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd v sekundárnej rovine svojej argumentácie konštatuje nedostatky v podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľov v jej vecnej rovine. Ústavná sťažnosť musí podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí a d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020).

22. Sťažovatelia sa v podanej ústavnej sťažnosti domáhajú vyslovenia porušenia čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 ústavy, ktoré majú povahu ústavných princípov, a nie povahu základných práv a ku ktorých vysloveniu porušenia ústavný súd pristupuje až v súvislosti s vyslovením porušenia základného práva. V tomto prípade sa sťažovatelia mali v petite podanej ústavnej sťažnosti domáhať vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a nie čl. 49 ods. 1 a čl. 50 ods. 6 ústavy. Navyše v sťažovateľmi predostretej argumentácii absentuje ústavnoprávny rozmer (napr. ústavná argumentácia týkajúca sa arbitrárnosti záverov orgánov verejnej moci) a je situačne neaktuálna, keďže sa vzťahuje na právnu kvalifikáciu ich konania ako zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Z obsahu napadnutého písomného upovedomenia generálneho prokurátora vyplývajú konkrétne úvahy o právnej kvalifikácii skutku kladeného im za vinu ako zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a povinnosti zohľadniť tento právny názor orgánmi činnými v trestnom konaní v ďalších štádiách prebiehajúceho trestného konania, ako to explicitne uviedol aj generálny prokurátor v písomnom upovedomení: „... bude z úrovne tunajšej prokuratúry prijaté opatrenie, aby ste ako štatutárny orgán obvinenej právnickej osoby boli s poukazom na § 206 ods. 6 Trestného poriadku poučený vyšetrovateľom PZ o uvedenej správnej právnej kvalifikácii protiprávneho konania obvinenej právnickej osoby.“ V dôsledku toho je tak sťažovateľmi len v skutkovej a zákonnej rovine predostretá argumentácia protirečiaca právnej kvalifikácii skutku kladeného im za vinu ako zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona bez príčinnej súvislosti s aktuálnou právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Už predostreté úvahy sú dôvodom na odmietnutie sťažovateľmi

podanej ústavnej sťažnosti v sekundárnej rovine z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2022

Ladislav Dudíť
predseda senátu